

ling paa Personer ifledetfor ved en Ligning paa Personernes Skatteevne; men dette forekommer mig dog ikke at kunne gaae an. At det bliver en vilkaarlig Fordeling, ligger deri, at Afgiften skal bestemmes efter en Classification af Næringsveiene, ved hvis Fastsettelse man er gaaet ud fra ganske andre Betragtninger end saadanne, som maatte have været de ledende, isald denne Classification skulde have været benyttet i det Siemed, hvori man nu vil anvende den. Dertil kommer ogsaa, at naar man vil have denne Næringsafgift, maa man dog vel søge den udvidet til et saa stort Antal Personer som muligt; men netop ved at benytte Classificationen af de bundne Næringsveie til Regulering af Skatten indskrænker man den til et langt mindre Antal Personer end dem, der i dette Dødsfald ere pligtige at svare Næringsstat. Classificationen er aldeles bunden til Borgerstabet, og man vil altsaa, ved at benytte Classificationen til at regulere Næringsafgiften, undtage fra dens Udredelse saavel alle dem, der udøve de saakaldte frie Næringer efter § 70 i Næringsloven, som ogsaa alle dem, der drive en bunden Næring uden Borgerstab efter Bevilling, Privilegier eller efter de Regler, som vare gjældende før 1ste April 1858, og dette er et meget betydeligt Antal, f. Ex. Mæglere, Commissionaire, Apothekere og flere Andre. Der er tidligere af en æret Taler (S. A. Hansen) blevet gjort opmærksom paa, at der ved Anvendelsen af dette Princip vil opstaae de besynderligste Misforhold, saaledes at f. Ex. en Haandværker, der driver sin Næring med een Svend, vil komme til at svare ligesaameget i Næringsafgift som den, der driver sin Næring med 5 Svende, og at en Handlende, der f. Ex. omsætter 10,000 Rb. om Aaret, kommer til at svare 3—4 Gange mere end den Haandværker, der omsætter 30,000 Rb. Jeg troer saaledes, at der baade ved Reguleringen af Skatten og ved at see hen til de Personer, paa hvilke den vil komme til at falde, vil fremkalde betydelige Uregelmæssigheder, saa at man i Grunden vil komme til det modsatte Resultat af det, man maatte stræbe efter, hvis man vilde vedligeholde Næringer som Skatteobject. — Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt det er ønskeligt at

beholde den nuværende Næringsstat, da kan jeg i det Hele henholde mig til, hvad der i det i forrige Samling her nedsatte Udvalgs Betænkning derom er udtalt af Fleertallet. Jeg kan ikke paa nogen Maade indsee, at der er nogen som helst Grund til, ved Siden af den almindelige Bystat, som Vedkommende udrede, at sætte dem i en særskilt Næringsstat. Det er ganske vist, at der til Grund derfor kan anføres, at det er sædvansmæssigt at svare Næringsstat, og jeg skal ganske vist indrømme, at det Sædvansmæssige har en særdeles Betydning i Communerne; men jeg troer dog ikke, at denne Grund i nærværende Tilfælde vil have saameget at betyde. Man er jo nemlig her i Hovedstaden fraveget den tidligere Beskatningsmaade, idet man for endeel er gaaet over til en Bystat, og man har altsaa et Apparat færdigt til at kunne paaligne en Formue- og Leilighedsstat. I dette Punkt er jeg uenig med den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (H. Hage), at han antager, at den Stat, hvorefter der er Tale, maa være en Indkomststat, og jeg troer, at der er en meget stor Forskjel mellem disse 2 Skatter. Til at paaligne en Formue- og Leilighedsstat har man et Apparat, Rigningscommissionerne, der jo, for at kunne ansætte Skatteyderne til Hjelpestat, maae tage vedkommende Skatteyderes Evne i det Hele i Betragtning, og det forekommer mig derfor ikke at ville medføre nogen særdeles betydelig Vanskelighed, om de tillige toge den Evne med i Betragtning, som frembringes ved Næringer, for at man saaledes kunde indføre en almindelig Formue- og Leilighedsstat.

Da jeg havde den Ære at forelægge Lovudkastet, hittede jeg, at jeg ikke kunde indrømme Rigtigheden af, at de samme Personer skulde svare Formue- og Leilighedsstat i flere Communer. Jeg troer i denne Henseende at burde udtale, at jeg dengang ikke oversaae eller var ubekjendt med, at Placaten af 20de December 1803 indeholder udtrykkelig Hjemmel for Hovedstadens og Omegns Vedkommende til at sætte den samme Person i Formuestat baade her i Byen og af hans temporaire Ophold i Omegnen; men jeg maa fastholde, at jeg i Principet maa ansee det for aldeles urigtigt at ville